

Petr Kubát

BÍLÁ ČARODĚJ NICE

Kyberpunkový thriller,
ve kterém superbohatí
vizionáři nahrazují
dominantní moc
korporací

白女巫

電子維修

網絡咖啡

HOST

© Petr Kubát, 2026

Cover illustration © Adam Pizurný, 2026

© Host – vydavatelství, s. r. o., 2026
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-3099-1 (PDF)

ISBN 978-80-275-3100-4 (ePUB)

ISBN 978-80-275-3101-1 (MobiPocket)

**Je děsivě zřejmé,
že naše technologie
překonala naši lidskost.**

ALBERT EINSTEIN

PROLOG

Qarasaasiaq

Ve snech plul vesmírem, sám... a malicherné pozemské pletichy nechával za sebou. Letěl k Měsíci — minul ho a pokračoval k samotnému Slunci. Systémy v útrobách stroje duněly a pípaly. Jaká tajemství vesmír skrývá? ptal se sám sebe. A je vůbec lidská rasa schopná takových objevů? Měla by být, odpověděl si okamžitě.

Adam stál nad stolem ponořený do výpočtů. Studoval dokumenty o radiaci, neutronech, o správné tloušťce kovového pláště. Musel vybrat ty správné antistatické rukavice, připravit se na termovakuovou komoru, provést elektromagnetické testy...

„Jak dlouho se v těch lejtrech budeš hrabat, Adame?“ oslovil ho Cedrik, nahrbený jako vždycky nad hrnkem kávy. Vypadal, že je mu strašná zima, přestože z něj lil pot. „Do Qarasaasiaq jsem tě nevezl jenom proto, abys mi tu ležel celý dny zahrabanej v papírech.“

„Mám plány, Cedriku,“ pousmál se Adam, aniž zvedl zrak. „Zatraceně velký plány.“

„A proto jsem si tě vybral,“ usrkával Cedrik z hrnku a kroutil se přitom jako v křečích. „Mám ale obavy o směřování celý skupiny. Nelíbí se mi taky, kolik s ním trávíš času. Přijde mi, že všechny až moc ovlivňuje.“

Adam se zamračil, oči pořád přišpendlené k výpočtům. „Je to génus, Cedriku. Jediný svého druhu.“

„A právě toho se bojím.“

ČÁST PRVNÍ

Kšeft za všechny prachy

V Istanbulu jim Ronnie unikl o vlásek. Právě když ve spěchu nasedal k drožkářovi, jeho pokoj ve dvanáctém patře explodoval a s ním zmizela i kyberprostorová souprava. Navlhlou džunglí snědých rukou a kvílících dolmušů prchal na letiště.

Ve zpětném zrcátku si jich všiml na poslední chvíli, takže taktak stihl sklopit hlavu před sprškou ze samopalu. Z Turecka pak už spatřil jen párek agentů v černých oblecích, kteří ho hrubě vytáhli z proděravělého vozítka a naložili do armádního speciálu.

Jeho schopnosti jim stály za to, aby ho zachránili. Další měsíc strávil v Soulu, kde mu vyměnili chrup a oční chrom. V Koreji musel zůstat kvůli zatykači, který čínské agenty a jejich spojení opravňoval k tomu, kdekoli na planetě ho zajmout či zneškodnit.

Do úst mu instalovali titanové implantáty a do očních jamek mu zavedli nejnovější verzi systému Winterman. Protože byl z předchozího ponoru popálený, vyměnili mu taky vstup na zátylku. Při pohledu do zrcadla viděl světélkující, ocelově modré oči. Jeho úsměv byl dokonalý.

*

Měsíc v Koreji trávil především připojený v Síti. Nacvičoval hloubkové ponory a piloval průzkumnickou činnost, stejně jako schopnost

včas odhalit a zachytit nepřátelské útoky. V noci se mu zdálo o cigaretovém kouři prosyceném alkoholovým oděrem. O útlých bleďých rukách a barvě krve.

V pokoji, kde bydlel, ležel na podlaze koberec z kalika a výzdobu tvořila jedna uschlá kytka, ikebana a obstarožní hodiny na jednoduchém stolku z dřevotřísky. To místo téměř neopouštěl, jídlo mu nosili a na trénink chodil s dvěma strážnými, kteří ho skrz labyrint chodeb dovedli k armádní soupravě. Jakmile bylo po všem, vracel se s rukama v kapsách na pokoj a usínal za vůně dušeného masa v sójové omáčce.

A pak jednou ráno vešel do pokoje malý Korejec v uniformě s nášivkou posádky Dračího kopce. „Jedete zpátky do Států, Lučku, cesta je volná.“

*

Zpráva ho příliš nenadchla, bylo mu to vlastně jedno. Na cestách strávil už tolik času, že se pokaždé cítil otupěle, jen plnil rozkazy a nad ničím moc nepřemýšlel. Sbalil si to málo, co u sebe měl, a navlečený do maskáčové uniformy Kybernetických sil následoval dva agenty v oblecích.

Ronnie procházel kolem letmých úsměvů za přepážkami, kolem hlav, které se zvedaly a zase klesaly k obrazovkám. Kola se odlepovala od asfaltobetonu, podávaly se syntetické vyživovací tablety, aplikovaly injekce s uspávadlem.

Nad severním Pacifikem ho přepadly sny o Reykjavíku. Bleskové výjevy s mrtvolou a vyplazeným jazykem, záplava mentolových cigaret překrývající odbarvenou trvalou. Po probuzení v něm rezonovaly pochvalné křiky neznámých tváří, které se v další minutě rozplývaly v mozkové mlze.

Mířili do Dallasu.

*

A jeho smysly okupoval dupot vojenských bot, tlumené zvuky hlášení a hutná meruňková vůně.

V cimfe stálo vyvýšené lůžko s pevnou konstrukcí z kovových trubek, odkládací regál na oblečení a velký pracovní stůl s několika policemi. Pod patrovou postelí spočívalo v bytelných železných boxech síťářské vybavení. Zeď obložená podlahovou krytinou s dekorem dřeva a odkládací stůl v podobě barelu. Pod tmavě zelenou příkrývkou mu bylo horko.

Myslel na nový byt na periferii Reykjavíku. Na to, jak ranní slunce proniká plastovými roletami a dopadá na matčinu čerstvě pořízenou soupravu se speciálním vojenským zabezpečením. Myslel na čínské tahače okupující nebe, vláčející těžký náklad na zbrusu nové orbitální stanice pro bohaté. Zbytky sešrotovaného kyberpsa na okraji silnice.

Myslel na pach spáleného masa, na čínské nadávky mizející ve vzduchoprázdnu. První dvě varování ignoroval, vypočil se až při třetím, kdy v zátylku cítil bolest. Na ulici zaslechl halasné pokřiky v arabštině. Partička vousáčů se na něj nalepila u krámku s kebabem, v žáru slunce nedokázal rozpoznat jejich obličeje. Drsná černobílá šála mu halila zpocenou neoholenou tvář a umaštěné vlasy schovával pod kšiltovkou, jejíž červenou barvu vyšívalo slunce. V černých brýlích mu běžela navigace s únikovou cestou.

V Soulu ho naládovali nespočtem mikročipů, díky nimž se už nemusel učit cizí jazyky. Překládací program v tom istanbulsském horku nešel spustit a písek neustále se usazující v uších ztěžoval komunikaci se základnou. Ten den měl co dělat, aby se z toho labyrintu vůbec vymotal.

*

Vis ve spánku pod víčky kmitaly oči.

Posadil se a prohlížel si ji. Krásná tvář vzešlá ze solidního základu položeného matkou přírodou, za tu dobu vylepšená decentními

plastickými operacemi. Všechno to ale byla originální práce, žádná fušeřina pouličního felčara podle nejnovějšího katalogu s VR hvězdami. Na jedinečnosti trval, operace mu byly jedno, při návrhu vycházel ze vzpomínek na Tokio — na bledý obličej smrtky s nepřírozeně hustými vlasy. To byla originalita, žádná pásová výroba.

Pihy na tváři si Vis nechala, stejně tak malinko kachní rty. Obrisy brady se ale zostřily, oči zvětšily. Nosní linie teď byla dokonalá, působila jako práce designéra. Světlou pleť zbarvovala žlutá žárovka na nočním stolku. Perfektní, profesionálně vyhlazená pokožka bez jediné vrásky. Leskla se jako zrcadlo. Nikdy nezakusil žádnou jinou, takže nevěděl, jaké to je probudit se vedle jiného obličejce než manželčina. Ta uniformní krása nových tváří ho ale stejně nelákala. Kromě Vis myslel už jen na onu bledou tvář smrtky.

Ronnie vstal a nahý přešel po chladné podlaze do koupelny. Vyčistil si zuby a ústa vypláchl ledovou vodou. Za okénkem viděl armádní pick-upy, spěchající vojáky v maskáčích a zavírající se třímetrovou bránu s drátem napuštěným elektřinou.

Svit točících se očí v zrcadle ho málem vyděsil.

*

Oblékla si obyčejné tmavě zelené tričko a nasoukala se do jeho vojenských kalhot; na její štíhlé postavě trochu visely. Vyrazili si na procházku po betonových uličkách mezi sklady, garážemi, ubikacemi a generálním štábem. Kráčeli po vlhkém betonu, který na pražícím slunci rychle schnul.

Za těch deset let toho už spolu zažili mnoho: vzpomínal na dovolenou v Madridu, jak stojí před budovou Metropolis a s úsměvem se hrbí nad šálkem horkého čaje. Ronnie uhýbal davům turistů a snažil se ve vhodné chvíli zmáčknout spoušť. Podrážděně přitom sledoval policejní drony, které pár metrů nad zemí střežily celý bulvár.

Během procházky probírali její zaměstnání. „Američani pro tebe určitě něco najdou. S tvými schopnostmi o tom nepochybuju. Možná bysme mohli pracovat i na stejný základně...“ Naproti nim si to štrádoval kybernetický důstojník s nereálně širokou čelistí a Ronnie poslušně zasalutoval. Vis svému muži stiskla ruku.

Bylo to už sedm let, co ho naverbovala armáda a on po pár letech flákání se v Reykjavíku a plnění kšeftů na Síti vyrazil zase do světa. Tentokrát už s novomanželkou, se kterou si řekli ano v jeho domovině. Byl jí vděčný, že nijak nelpěla na svatbě v Tokiu. Těch pár známých za nimi přiletělo na Island a společně pak slavili celý týden.

Vis se kvůli práci průběžně vracela do Tokia, zatímco on dřepěl doma zapojený do Síte. Když přišla nabídka od Američanů, moc dlouho neváhal. Armáda jeho životu dala řád a smysl, který mu od událostí v Hašimě tolik chyběl. Vis kvůli němu nechtěla hodit za hlavu svou těžce vydřenou kariéru v Hellu, nakonec se mu ale podařilo s Američany vyjednat ucházející podmínky; Visiny předešlé aktivity budou zapomenuty, pokud odtěd bude přijímat jenom zakázky schválené ministerstvem obrany.

Po několika vzrušených debatách souhlasila. Moc se toho pro ni nezměnilo, plat měla dobrý a její reputace v Hellu rovněž neutrpěla. Největší změnou bylo cestování, jelikož kromě Tokia plnila mise i v zahraničí. Díky stejnému zaměstnavateli ale neměli problém zajistit si společný čas, takže nakonec byli spokojení oba.

Sluneční paprsky sápadající se zpoza bouřkových mračen se od její sametové pokožky odrážely jako od skla.

*

Jednotlivé dny týdenní dovolené probíhaly podle jednoduchého scénáře. Ráno posnídali s ostatními vojáky v kantýně, u plechového stolu, čerstvě otřeného po předchozím strážníkovi. Pak si zacvičili v posilovně, načež je vedro vyhnalo do kilometr dlouhého

bazénu, který v místě největší hloubky dosahoval skoro čtyřiceti metrů. Zařízení v něm filtrovalo slanou vodu. Poté se v pokojové sprše, pod hustými proudy vody pomilovali a zašli si na oběd. Odpoledne vyrazili na výšlap po místním uměle vysázeném lese, který armáda kvůli výcviku zachovávala nedotčený, což v tom vedru vyžadovalo spoustu úsilí. Večeřeli na okraji bazénu nebo na mechem porostlém kopečku s výhledem na cvičiště. Na rozhraní písku udusaného od vojenských bot a čerstvě zalité trávy se leskly měsíční paprsky.

Za posledních výkřiků velitelů ženoucích vojáky do ubikací si Vis lehala na záda do mechu a hladila ho po nakrátko zastřižených vlasech. Její stehna ho hřála na tvářích a ruce mačkaly pevný zadek.

Když bylo po všem, povídali si. Ona se k němu tiskla a naslouchala mu, a on naslouchal jí. Pokaždé ho pevně objímala a on ji do ucha šeptal, jak moc ji miluje.

*

Poslední společný den se probudil jako první, pootevřenými ústy mu dýchala do ucha. V žáru slunce se místo snídaně vydal rovnou do bazénu, byl nervózní, ale nevěděl proč.

Po cestě zpátky, kdy jen v kraťasech a s ručníkem kolem krku nechával paprsky, aby mu osušily kůži, narazil na kolegu z mise v Turecku. Voják ho zavedl do potravinového skladu, kde mu podstrčil přepravku s ovocem a sáček s čistými energetickými pilulkami bez škodlivé syntetické náplně. Pak nechal pozdravovat Vis, poplácal Ronnieho po zadku a odběhl na cvičení.

Stín nervozity se během společné sprchy vytratil a Ronnie naslouchal obdivným slovům manželky, chválící mu dokonalé opálení od tureckého sluníčka, zapečetěné dodatečnou vrstvou amerických paprsků. Bledou islandskou plět nahradilo vzezření blízkovýchodního štíhlého muže, čerstvě oholeného, přesně podle armádních předpisů.

Ze snů se za ten týden postupně vytratily arabské nadávky, ozvěny výbuchu lámajícího železobeton a škvařícího kůži. Zbyly jen ozvuky z Koreje, podvědomá vize výměny vstupu a nepřirozeně ostrý zrak systému Winterman, vůně sójové omáčky...

*

Došli až na konec olbřímího areálu, střeženého tak pečlivě, jako kdyby tu žila sama prezidentka. Ronnie se z pozorovatelný díval na vyprahlou poušť a obrysy dallaských mrakodrapů. Dva strážníci je nechali o samotě a Vis od neprůstřelného skla a změti blikajících ovládacích panelů přešla do stínu. „A je zase konec,“ řekla.

„Věděli jsme, že máme jen týden,“ opáčil Ronnie a po mřížkované železné podlahovině udělal dva kroky. Stála k němu zády.

Vzduch ochlazovala klimatizace, na prohřáté pokožce Ronnieho nepříjemně zábl.

„Proč to pokaždý uteče tak rychle. Mrknutí oka a zase mi zmižíš ze života.“

Spočinul na ní pohledem; úzkostně se objímala pažemi.

„Pojďme odtud,“ zachraptil. „Je mi zima.“

*

Seděli na kopečku pod žhnoucím sluncem a Vis si tiskla kolena k bradě, vánek jí cuchal vlasy vyčesané do výšky. Paprsky zesvětlovaly tmavý námořnický odstín loken.

„Jsi všechno, o čem jsem kdy snil,“ řekl.

„Já vím,“ odpověděla potichu. „Vždycky se bojím, že další mise bude ta poslední. A že mi na tomhle světě pak už nezbyde nic, pro co žít.“

„Neboj,“ zavrtěl hlavou. „To bych ti neudělal.“

Zprudka se nadechla a přitáhla si ho k sobě. „Pojď ke mně, láska. Obejmi mě, prosím...“

Jak do ní pronikal, pevně ho tiskla v náručí, dlaní ho hladila po šíji a šeptala mu do ucha milostná slůvka. Bledé oči se jí leskly žalem. Když si oblékala kalhoty a on se soukal do maskáčových kraťasů, zahlédl v dálce postavu, která si to rázovala přímo k nim přes opuštěné cvičiště. Byl to rychlý důstojnický krok, vypilovaný léty praxe a zapsaný hluboko do svalové paměti. Vojenská čapka vrhala stín na ostře řezanou vrásčitou tvář s přimhouřenýma očima.

„Zvedej se,“ pobídl Ronnie Vis.

„Je to ten, co si myslím?“ zeptala se, když jí pomáhal na nohy.

„Nejspíš.“

„To ale znamená, že —“

„Vím,“ skočil jí do řeči a zamračil se. „Věděli jsme, že přijde. Od začátku jsme to věděli.“

*

S rukama složenýma v klíně se ohlédl k nekonečné hradbě táhnoucí se kolem areálu, zpoza níž vyčnívaly řídicí věže a kabiny pozorovatelů.

Na zadní sedačce pick-upu s ním seděl Van Dalen. Pár akcí už spolu sfoukli, a i když o něm Ronnie skoro nic nevěděl, bylo mu jasné, že nadporučíkova přítomnost pro něj znamená problémy. „I proto jsme tě poslali do Koreje,“ odušil Van Dalen, „a dali ti týden volna s manželkou.“ Hovořil monotónně a stroze. Vojenská úspornost mu proudila v krvi. Na uniformě měl nášivky Vesmírných sil a hodnost. Ronnie byl seržant a po kariéřním žebříčku postupoval podle svého mínění až příliš pomalu. „Popoplujem,“ oznámil Van Dalen a naklonil se k řidiči. Ten sešlápl plyn na podlahu.

„Ta nová orbitální stanice,“ začal Van Dalen, aniž se na Ronnieho podíval.

„Bílá čarodějnice od Číňanů?“

Muž souhlasně zabručel.

„Ta jejich hybridní válka a rozpínavost už překročily meze. Poslední kapkou byla blokáda Taiwanu a dokončení Čarodějnice. Ty svý kecý o posvátnosti země pro všechny čínský lidi si můžou strčit do prdele. Tohle už je čistokrevná válka.“

„Proč myslíš?“

„Stanici provokativně vyslali do našeho kosmickýho prostoru, a ještě mají tu drzost nás obviňovat ze snahy vytvořit unipolární svět a z toho, že vnucujeme náš diktát celýmu světu, místo abysme spolupracovali.“ Van Dalen si pohrdavě odfrkl. „Snůška keců. Jestli se jim povede obsadit Taiwan, a do toho ještě vyhrajou na orbite, můžeme to tu zabalit a začít se učit čínsky.“

„Copak tam nemáme obranný satelitní val?“

„Přítáhli to kosmoplánem a proti němu jsou nějaký satelity bezmocný.“ Van Dalen se podíval na Ronnieho, a když si všiml jeho výrazu, pokračoval: „Kosmoplány vznikly na bázi raketoplánů, ale díky úpravám dokážou táhnout obrovský náklady. Jsou to vlastně takový moderní vesmírný tahače.“

„A co já s tím?“

Van Dalenovi zaškubalo víčko.

„Pojedeš na základnu Vesmírných sil — Tali.“

„Na Aljašku?“

„Přesně tak, až na úplnej konec Aljašky. Doufám, že ti nevadí zima.“

Chloe

V Curychu právě vládlo období dešťů, takže lilo jako z konve a Chloe měla kšiltovku už celou promočenou. Počasí v Evropě se během posledních pár dekád změnilo na střídání období extrémního sucha a přívalů dešťů a záplav. Přihnala se obručemi vlakem ultralightem a přečpaným peronem se prodírala davem k taxíku. Impregnovaný tlustý černý bomber to v tom lijáku už začínal vzdávat.

Přehodila si v puse žvýkačku a prostředníkem posunula pilotky blíž ke kořenu nosu. Adresu měla zapsanou v hlavě a záměrně se pohledem vyhýbala odrazu v nádražním průchodu, protože věděla, že ty krátké rozčuchané modré vlasy, deroucí se zpod černé kšiltovky už nutně potřebují sprchu.

Poslední týdný marně hledala nějakého sólokapra, o kterém by mohla napsat, a její zaměstnavatelé v *New York Journal* už začínali být nervózní. To, že si z ní ostatní investigativní novináři kvůli tomu utahovali, jí na náladě taky moc nepřidávalo.

O to víc se upínala k myšlence na tuhle práci. Ve zprávě nestálo nic konkrétního, ale styl, jakým jí její autor sepsal, jí ihned zaujal. Už jenom ta schůzka tady v Curychu jí přišla divná.

Z kapsy kožených džín vytáhla novou žvýkačku a tu starou vyplivla do nejbližšího pojízdného koše. V duchu nadávala, když jí sprška z okolo projíždějícího vozidla zašpinila nové bílo-modré tenisky.

Když pak v kabině autonomního taxíku nahlásila adresu a stroj se vznesl do vzduchu, přepadly jí myšlenky na domov. Od osmnácti byla pryč z baráku a posledních sedm let pracovala pro *Journal*, díky čemuž se mohla pyšnit druhou generací firemního paměťového čipu. Vzpomínala, jak pár let po útěku z domova bydlela u tety — rokenrolové bohyně Kim Hunter — a jak od té doby neviděla ani jednoho z rodičů.

Teď jí bylo třicet a o rodičích věděla jen to, co jí vyprávěla teta: otec před deseti lety opustil korporátní kariéru a stáhl se do ústraní. Matka se stala realitní šéfkou ve svém rodném Vancouveru a oba žili odděleně. „Měla bys jim zavolat,“ zněl jí v hlavě tetin chraplák, „dělají si o tebe starosti.“

„Že tys jim zase všechno vyslepičila?“

„Promiň,“ opáčila Kim s naprosto nepřesvědčivě omluvným tónem.

„Z toho tvýho porušování slibů, teto, budu mít jednou infarkt.“

Stěrače za předním oknem kvílely, jak se ze všech sil snažily odhrnout proudy vody, a kabina vozu páchla dezinfekcí. Chloe

vyhlédla z okna, na starou kamennou zástavbu postupně přecházející v moderní mrakodrapy, mezi nimiž se jako horská dráha stáčely tunely městské dopravy. Úplně nahoře nad nimi se táhly nekonečné mnohaproudové vzdušné dálnice.

Mysl předčítala adresu.

Altweg 1402, Zürich.

*

Jako jedna z možností se nabízel, že robot je porouchaný. Bílá plastová hlava sebou cukala ze strany na stranu a malé displeje nahrazující oči červeně blikaly. Rozhlédla se po prázdném bytě za robotem a ještě naposledy se otočila k ranveji, z níž právě odlétal taxík. Napadlo ji, že je to celé jen zvrácený vtip některého kolegy. Že tu někde číhá kamera a všechno to živě vysílá do centrály v New Yorku, kde se všichni můžou potřhat smíchy.

„Hej,“ zamávala té hlavě před neexistujícím nosem, „Chloe Hunter. Říká ti to něco, ty skopová hlavo?“

Vrazila ruce do hlubokých kapes bomberu a sledovala, jak stroj znehybněl. „Slečna Hunter,“ oznámil robot. „Jste očekávána. Račte dál.“

Chloe ulpěla pohledem na malém reproduktoru, který měl stroj místo úst, načež zaplula za prosklenou stěnu. Hukot deště a dopravy utichl.

Sundala si kšiltovku a oklepala ji, volnou rukou prohrábla vlasy, zatímco sprška dopadala na holou betonovou podlahu. V bytě se svítilo, kromě bílých zdí natřených latexem tu však Chloe nic neviděla. Byt měl tři místnosti, jednu malou a dvě velké. Prázdným obloukem přešla do té druhé a pohledem se zastavila na malé černé krabici ležící přesně uprostřed místnosti. Udělala dva kroky a zařízení se aktivovalo.

Postava měla na hlavě prostou podlouhlou masku a z ramen jí splýval dlouhý plášť; kvůli hologramové modré Chloe nevěděla, jakou má oděv ve skutečnosti barvu.

„Když dovolíte,“ založila si silueta ruce na prsou, „rád bych vám poděkoval, že jste se schůzkou souhlasila. Nabídl bych vám místo k sezení a nějaké občerstvení, jak ale vidíte, podmínky jsou dosti bojové. Snad se nezlobíte.“

„Kdo sakra jste?“ Dráždilo ji, že neznámý používá měnič hlasu. „Ve zprávě jste psal, že pro mě máte sólokapra, kterej se týká současných kosmoválek.“

„Ano, ano,“ přitakal hologram. „Z bezpečnostních důvodů vám, alespoň prozatím, nemůžu vyzradit svou totožnost. Kdyby se tento rozhovor dostal na veřejnost, následky by byly katastrofální.“

„Katastrofální pro koho?“ frkla.

„Poslouchejte, Chloe, vím toho o vás dost na to, abych si byl jist, že jste pro tuhle práci ta pravá.“

„Vážně?“ Dospěla k názoru, že nejlepší bude zachovat kamenou tvář a zbytečně tomu cizinci neukazovat víc, než je nezbytně nutné. Soustředila se na záhyby jeho pláště, na lesklé rukavice a tmavé úzké hledí, připomínající to ve svářecích helmách.

„Vážně. Ví, že jste pomohla na světlo tomu skandálu v Indii. Únik plynů, jenž si vyžádal statisíce obětí. Váš článek, ač si to možná sama nemyslíte, se stal legendou.“

Sevřela rty v tenkou linku.

„To, jak jste získala interní data společnosti Houtu, byla miserná práce. A nebojte, o té krádeži jüanů samozřejmě pomlčím. Ostatně věřím, že za tu dřinu si ty peníze zasloužíte, a pro Houtu je to kapka v moři. Tajemství vašeho společníka je u mě rovněž v bezpečí.“

Chloe mlčela, jen klouby jí bělaly, jak zatínala pěsti.

„Už jsem podnikl potřebné kroky, včetně financování pátrání. Díky vašemu jménu a mým prostředkům byste neměla mít problém se sháněním kontaktů.“

„Poslouchejte, já —“

Cizinec mávl rukou a ve vzduchu před ním se zobrazila orbitální stanice sférického tvaru. Chloe četla nápis v čínštině: BÍLÁ ČARODĚJNICE. Stanice byla obsypaná fotovoltaickými články.

Čarodějnice dávala všem jasně najevo svou dominanci — nepřekonatelný technologický pokrok demonstrující sílu a vyspělost.

Představovala nový svět, symfonii opěvující lidskou genialitu.

„Teď musíme probrat váš úkol.“

„Jestli se nepletu,“ skočila mu do řeči, „Bílá čarodějnice umožňuje vstup jen vyvoleným. Tě nejvybranější společenské smetánce. A nejspíš i hlavním vojenským stratégům a vesmírné armádě.“

„Správně. Vaším úkolem bude odhalit její původ a okolnosti jejího vzniku.“

„Co tím přesně myslíte?“

„Během konstrukce byla porušena snad všechna lidská práva, zahynulo nespočet lidí a další zmizeli neznámo kam. Stanice také zasadila zdrcující rány naší planetě. Jaké, to bohužel nevím.“

„Hádám, že do otázky původu řadíte i autory Čarodějnice.“

„Správně. Nikdo neví, kdo ji vlastně sestrojil. Ze své pozice máte téměř neomezené možnosti, Chloe. Závidím vám. Využijte je na maximum.“

Když se na postavu podívala, nedokázala uhádnout, oč jí vlastně jde. Nakonec to ani nebylo důležité, při myšlence na článek takového rozsahu jí nedočkavostí běhal mráz po zádech.

Lov začíná.

Kaidan

Kaidanovi se zdálo, že se zase brodí v té ropné břečce, po kolena uvězněný v toxickém odpadu, a v záplavě pomalu se potápějících barelů se snaží najít nepoškozené boxy s agregátory. Pásky, které mu na obličej držely ochrannou masku, řezaly do kůže a ruce v ochranných rukavicích obalené hustou mazlavou tekutinou těžkly. Když se rozhlédl, viděl pár dalších chudáků, jak se tak jako on snaží nalézt elektrocentrály, díky nimž přežijí další týden.

Jedovatá pára linoucí se z ropného rybníku halila slumy jako ranní mlha. Stranické informační hlášení o naplnění denních

pracovních norem přehlušovalo všechno ostatní a odpadová vznášedla vyklápěla zadní vrata a vypouštěla další várky toxinů.

Někdo ho chytil za rameno.

Pokusil se vysmeknout, ale nemohl. Chyběla mu rychlost a čím víc sebou škubal, tím hlouběji zabředal. Cítil, jak se za ním žhaví elektrický bičík, a stisk, stisk na rameni neustával.

Vymrštil se z hamaky, jako by na něj vychrstli vědro studené vody, lapal po dechu, pral se s tmou, pěstmi boxoval do moskytiéry.

Vedle někdo ze spánku podrážděně zamručel. Promnul si oči a svezl se zpátky do vyhřátého polštáře. Pořád to sevření cítil, nejradši by něco roztřískal, aby ze sebe to napětí dostal.

Poslepu zašmátral v kapse u kalhot a vytáhl cigáro, s cvaknutím odklopil víčko zapalovače a hned nato před sebou spatřil strop z překližky, síťovinou rozdělený na malé kosočtverce.

Než vstal, vykouřil dvě cigarety. Pak přes sebe přehodil kabát a opatrně, aby nikoho nevzbudil, se vyplížil ven. Prošel kolem plastových židliček zachráněných ze skládky, pořád ještě špinavých, a vajgl típl do popelníku pod černým igelitovým oknem. Komáři takhle nad ránem pořád bzučeli jako o život.

V Mexiku to ale bylo horší, tam ho po ránu budila střelba a křik konfedačních jednotek nutících ho schovat se do krytu. Když měl smůlu a nebyl dost rychlý, schytl přitom pár ran teleskopem. Cesta do Hongkongu ho sice stála to málo, co si dokázal našetřit, neustále si ale opakoval, že se rozhodl správně.

Nasadil si masku a s prvním náznakem rozbřesku vyrazil překližkovým bludištěm pryč. Ještě předtím se ale postříkal další várkou repelentu, jinak by ho ti komáři sežrali zaživa. Ze všech těch sraček, ve kterých žili a množili se, už zmutovali do podoby jakýchsi okřídlených upírů. Když se k člověku přisáli, bolelo to hodně a dlouho. V místě vpichu se pak objevila taková divná puchýřovitá vyrážka.

Vyhýbal se prádlu zavěšenému na šňůrách, překračoval splašky tekoucí uprostřed cesty a přitom zdravil kolemjdoucí. Zanedlouho

dorazil k plastovým dveřím potřísněným ropou. Pětkrát s přestávkami zaklepal a minutu a půl čekal.

„Kaidan Korg,“ pozdravil ho plešatý černochoch v blůze z hrubé látky.

Připili si deckou svařeného alkoholu a zabředli do každodenní konverzace.

„Potřeboval bys oholit,“ ušklíbl se na něj černochoch, „nebo se ti v tom usaděj blechy.“

„Ty, Zabaku,“ ignoroval poznámku Kaidan, „nevíš, kde by se dala sehnat skalární jednotka SW-C1?“

„K čemu ji potřebuješ?“

„Škvára. Slyšel jsem, že se dá výhodně střelit.“ Prsty v bezprstých kožených rukavicích bubnoval o plastový zahradní stolek.

„SW-C1 říkáš... ty jsou dost vzácný.“

„Právě proto se ptám tebe.“

Zabak vstal a místnůstkou přešel k plotně, aby si dolil.

„Už dlouho jsem o žádný céjedniče neslyšel. Musel by ses poptat v Běčku.“

„Myslíš, že někdo bude vědět?“

„Slyšel jsem, že do města přijela stranická inspekce,“ pokrčil Zabak rameny, „a ty tyhle skalární jednotky používaj.“

„Inkvizitoři?“ zamračil se Kaidan.

„Se státákama.“

„Do píči. To nebude lehká fuška.“

„Nikdo netvrdil, že bude.“

*

Zasviněné masivní boty, hrubé pracovní kalhoty a blůza, a ušmudlaný kabát, který původně byl tmavě modrý a vínový, ale teď kvůli okolní špíně skoro černý jako zbytek oblečení. To všechno musel znova pořádně vystříkat a vzít s tím i černé rovné vlasy spadající mu k ramenům — jinak by byl do hodiny posetý boláky.

Tentokrát tu hodně páchly chcanky, víc než normálně, a biofluorescenční pruh světla nad papírovým vchodem ozařoval nánosy špíny, z nichž by člověk z města jen při pouhém pohledu chytil žloutenku.

Letmo pozdravil mechem porostlého starce sedícího na židličce a z vaku uloženého v hamace vystrachal pistoli. Dlouhá černě natřená hlaveň, protiskluzová rukojeť a zásobník se třemi střelami navíc. Zastrčil zbraň za opasek a vyrazil.

Bylo hrozné dusno, a když vycházel ze slumů, rozpršelo se. Periferie Hongkongu zahrnovala kromě slumů i Šedou zónu, kde zamořená obydlí přecházela v samotnou metropoli. Průmyslová centra korporací se tu mísila s pochybnými bary, nelicencovanými krámkami s rozmanitým zbožím a na místo mířili jak kravatáci, tak vydědenci ze slumů.

Kaidan zahnul vpravo a kolem kopulovitých budov s malými okýnky pokračoval k jedinému osvětlenému vchodu, nad kterým do rytmu tlumeného techna pulzoval zelený neon — k Běčku. Šel rychle, ze zvyku kontroloval temná zákoutí a očima zkoumal kolemjdoucí; zvláštní pozornost věnoval opaskům a případným zbraním.

Děšť hlídačovým pláštěm nepronikl díky impregnaci, a ne kvůli špíně jako v případě Kaidanova kabátu.

„Máš zbraň?“ zahučel tlustoch v čapce a odplivl si. Kaidan podrážděně přikývl a odevzdal pistoli. „Vyzvedni si ji, až budeš odcházet. A hele,“ zvedl hlídač varovně opuchlý prst, „nechci žádný potíže, je ti to jasný?“

„Neboj, amigo. Nehledám potíže.“

Kaidan pětimetrovým tunelem zamířil k posuvným dveřím.

Plavba

Robitron se skláněl k letadlové lodi, na jejíž ranveji už Ronnie dokázal rozeznat tryskáče odlepující se od povrchu s pomocí nejnovějšího elektromagnetického katapultu. Kolem běhali panáčci